

PÁTEČNÍ ROZHOVOR

MILAN HNILIČKA:

Do škol by se měl vrátit tělocvik

Foto: Deník / Marim Dvůřek

Hokejový brankář, který má 106 reprezentačních startů. To je vizitka Milana Hniličky, jenž se z ledu přesunul do trenérské, manažerské a posléze poslancecké lavice. Rok vede Národní sportovní agenturu, s níž má velké plány, avšak v současnosti se zabývá především podmínkami pro sportování dětí, mládeže, amatérů a profesionálů v covidové době. V rozhovoru s Deníkem hovoří i o tom, kdy hokejisté zase mohou začít vozit zlaté medaile z mistrovství světa a jak do toho zapadá spor reprezentačního trenéra Filipa Pešána s Aloisem Hadamczikem.

Česká republika balancuje na hranici třetího a čtvrtého stupně PES. Co to znamená pro sportovce, kteří se těšili na svoje vlastní štěně, neboli PES sport?

Než o speciální štěně šlo spíš o upřesňování nastavených opatření. Proběhla řada jednání, která se týkala kompletní škály sportování. Snažili jsme se vše pojmenovat a v rámci velké matice to nějak rozumně nastavit pro všech pět stupňů PSA. Rozdělili jsme si sportovce na profesionály, kteří to mají jako práci, a amatéry.

Profesionálům jsou na tom teď nejlépe, když mohou trénovat a hrát bez omezení?

Mohou soutěžit bez početního limitu, protože se pravidelně testují.

Hrají v neomezeném režimu, ale bez diváků.

Kromě VIP diváků ve skyboxech.

Byla tu snaha vyhovět sportovnímu prostředí, takže jsme spustili pilotní projekt na Slavii, kde se díky testům otevřelo hlediště omezenému počtu fanoušků a partnerů klubu. Nově se do toho zapojil i hokej, takže v každém boxu může být deset lidí, kteří mají prokazatelný partnerský vztah s klubem.

Vás ale nejvíc zajímají amatérští sportovci, pro které jste chtěl vyjednat zásadní úlevu. Povedlo se?

Jde o 1,8 milionu registrovaných amatérských sportovců, které evidujeme v rejstříku sportů. U nich řešíme hlavně sportování ve vnitřních pro-

storech. Kdyby podstupovali pravidelné PCR nebo antigenní testy, mohli by mít časem stejný režim jako profesionálové. Zatím o tom stále jednáme.

Budou moci sportovat v tělocvičnách bez roušky?

Ano, to už platí od úterka. Podmínkou je negativní výsledek testu, ať už PCR nebo antigenního, který nesmí být starší 48 hodin. Stejný režim platí pro trenéry a rozhodčí. Pokud tým trénuje pravidelně aspoň dva dny v týdnu, musí se všichni hráči nechat otestovat jednou za pět dní.

Jak bude testování víc než milionu sportovců lidí fungovat?

Platí, že testy si nemohou dělat sa-

mi, musí se to dít na příslušných odborných místech. Je to ale obrovská množství lidí, takže aktuálně se s kluby a dalšími subjekty bavíme o mechanismu testování.

Antigenní testy jsou nepoměrně levnější, ale v masovém měřítku i ty mohou kluby finančně zatížit. Co s tím?

Mysleli jsme na to v covidových programech a pomůže nám i zvýšená alokace finančních prostředků pro sport v příštím roce. Do sportu půjde 11,8 miliardy korun, z toho 10,2 miliardy z Národní sportovní agentury, šest miliard na činnost, čtyři do investic. Ministerstvo pro místní rozvoj pošle 1,6 miliardy do sportovních obcí do 3000 obyvatel. Je to obrovská suma peněz, protože speciálně covidová

doba ukázala, jak je sport důležitý i pro celkovou imunitu obyvatelstva. Zaměřili jsme se proto především na přímou podporu v programu Můj klub pro sportovce do 23 let. Loni si v jeho rámci o dotaci zažádalo 6000 klubů a letos 7150, které poptávají celkových 1,8 miliardy korun. K tomu jsme ještě vytvořili program Provoz a údržba, který pomůže klubům rozvíjet jejich sportoviště.

Dokážete kontrolovat, zda peníze půjdou přesně na to, co se objeví v žádostech o podporu, včetně nákladů na testování?

O tom musíme vést debatu, protože pravidelné testování bude zřejmě nutné i příští rok, což jsme při nastavování programů nemohli vědět. Jsme připraveni na to pružně zareagovat.

Obáváte se dopadu dočasného vypnutí sportování na chod jednot a klubů hlavně s ohledem na trenéry?

Toho se velmi obávám. Právě proto tak intenzivně komunikuji s ministerstvem zdravotnictví a snažím se věcně argumentovat, aby podmínky pro sportování byly za dané situace co nejpriznivější. Sport má vedle té zdravotně preventivní především výchovnou roli. Učí děti disciplíně, vyhrávat i přijímat prohry, týmovému uvážování i soutěživosti. Na hřištích se projevují přirození lidí i pasivnější pracanti. Užitečné návyky, které díky sportu formují charakter dětí, se nyní nerozvíjejí. Školáci téměř tři čtvrtě roku sedí doma, fixují se na počítač a komunikaci přes sociální sítě, nehybou se a přicházejí o styk s přírozenými autoritami, ať už jsou to učitelé nebo trenéři. Dostat je zpátky na hřiště a do tělocvičen bude velmi složité, nemluvě o ztrátě výkonnosti reprezentantů. Například v hokeji celý jeden rok, během něhož se měli malí kluci učit bruslit, zmizel.

Pro představu uvádím, že medián kroků, které jsme letos ušili, poklesl oproti loňsku o 25 procent. Fyzioterapeut Pavel Kolář, předseda Lékařské komise Českého olympijského výboru, varuje před tím, že pokud se neobnoví tělocvik ve školách, nejmladší generace bude mít nejen sklon k otýlosti, ale také vážným onemocněním. Usilujete o nápravu?

Byl bych moc rád, kdyby se tělocvik zase vrátil do škol, ale nemám na to žádný vliv, jde o kompetenci ministrů zdravotnictví a školství. Těsně spolupracuji se skupinou lékařů, kteří se zabývají pohybovým aparátem, a jejich varování rozumím. Je to součást mé argumentace, ale připomínám, že to vnímají i epidemiologové. Pro ně je ovšem zásadním hlediskem šíření nákazy a bohužel při sportu se setkává hodně lidí. Naštěstí díky testování se restrikce mohou zmírnit, což se týká hlavně roušek, s nimiž je sportování opravdu velmi obtížné.

Až nemožné?

Dovolil bych si říct, že ve spoustě sportů ano. O víkendů jsem si to vyzkoušel při tenisu, a to opravdu nejde. Musíme zkrátka neustále poměřovat všechna pro a proti. Před covidem jsme citelně zvýšili objem financí do sportu, aby nevyvrstala oběžná generace. Podporovali jsme zavádění třetí hodiny tělocviku. No a teď nemáme ani jednu. Podle mě by rozvolňování restrikcí ve školství mělo jít ruku v ruce s povoláním hodin tělocviku. Koneckonců dokud nemrzne, mohou se konat i venku.

Amatérský sport se do roka snad vrátí k normálu, ale co uděláte pro to, aby výpadek dramaticky nepoznamenal vrcholový sport, kde i bez něj moc zářivých úspěchů nemáme?

To je otázka celkového vnímání role sportu, postoje státu. V minulosti byl sport hodně podceňován,

věnoval se mu jeden odbor na ministerstvu školství a výsledky tomu odpovídaly. Sport se naprosto vyrovná fenoménu kultury, Česká republika je ze 70 procent vnímána ve světě přes sportovce, stačí jmenovat Zátopka, Čáslavskou, Jágra, Nedvěda, Ledeckou. Aby se dostavily úspěchy, je nutné se sportu věnovat systematicky, počínaje tělocvikem ve školách přes kluby, talentovanou mládež až po reprezentaci. Proto vznikla Národní sportovní agentura.

Když vás premiér Andrej Babiš uváděl do funkce, slíbil přísun zlatých medailí nejen z mistrovství světa v hokeji. Kdy to bude?

To je náš cíl, ale abychom na něj dosáhli, musíme tomu věnovat velké úsilí, přistupovat k tomu systémově a s láskou. Je třeba děti vést k tomu, aby sport opravdu milovali. Bez trenérů, kteří je to naučí, to nedokážeme. Proto cílíme na jejich finanční i morální podporu.

Řekl jste, že sport musíte milovat. Jak vnímáte spor trenéra hokejové reprezentace Filipa Pešána s Aloisem Hadamczikem, v němž Pešán kritizoval rozhodnutí Hadamczikova vnuka Marcela Barínky dát přednost angažmá v Německu před juniorským reprezentačním srazem?

Trenér Pešán to vzal z emoční stránky a já mu rozumím. Pan Hadamczik měl podle mě problém s tím, že o tom mluvil veřejně. Hájl svého vnuka, který bojuje o místo v německém týmu. Musíme mít ale na paměti, že bez účasti v národních juniorských týmech by si mladého hokejisty ve světě málokdo všiml. Je na každém hráči, jaké priority si zvolí.

Jak jste to měl vy?

Nikdy jsem neodmítnul národní tým, to bylo moje vnitřní přesvědčení. Úspěšní reprezentanti se také stávají vzory pro děti a mládež. Po skvělém šestém místě na MS v basketbale se jim třeba stal Tomáš Satoránský, který je jako hráč NBA sice nejlépe placeným českým sportovcem v zahraničí, ale vždy dával přednost hře za národní tým. Co dělat, aby takových příběhů bylo víc?

Měl jsem štěstí, že jsem vyrstl v generaci velmi úspěšných sportovců, ať už to byl hokej, fotbal nebo atletika. A všichni si pamatují trenéry, kteří jim pomáhali růst. I díky tomu jsme byli úspěšní v kolektivních sportech. Možná jsme neměli nejlepší individuality, ale jako tým jsme měli obrovskou sílu a vůli vítězit. Je velký rozdíl, když máte mezinárodní úspěch v klubové sféře, třeba v hokejové NHL nebo basketbalové NBA, a šampionátem, který sleduje velká část republiky. To je úplně jiná atmosféra a nepopsatelný vnitřní pocit. V porovnání s profesionálním klu-

bovým sportem je to téměř za nula peněz, ale motivačně a emočně vás dostane úplně na vrchol. Pro tým jste ochoten se roztrhat a odevzdat úplně všechno. Profesionální angažmá zastíjlo mně a mé rodině ekonomické pohodlí, ale reprezentační úspěchy jsou jiná rovina. Ono to není vždycky jednoduché, je tu plno tlaků a negativního vnímání nového úřadu. Jsem ale přesvědčený, že jeho vznik je pro rozvoj sportu naprosto stejné a opravdu mu pomůže.

Co jste říkal zpovídal bývalých špičkových sportovců, dálkové plavkyně Yvetty Hlaváčové a biatlonisty Gabriely Koukalové, které hovoří o ztraceném dětství, drilu, nelidských podmínkách či šikaně?

Velkou roli v tom hraje rozdíl mezi kolektivním a individuálním sportem. V tom druhém není prostor pro žádnou chybu. Plavání, biatlon nebo tenis jsou strašně náročné sporty, kdy malé detaily dělají rozdíl mezi průměrem a stupněm vítězů. Musíte být dlouhodobě na špičkové úrovni, aby se dostavil úspěch. V kolektivním sportu je velký tlak na místo v týmu, ale když v něm jste a nemáte zrovna svůj den, ode-

bovým sportem je to téměř za nula peněz, ale motivačně a emočně vás dostane úplně na vrchol. Pro tým jste ochoten se roztrhat a odevzdat úplně všechno. Profesionální angažmá zastíjlo mně a mé rodině ekonomické pohodlí, ale reprezentační úspěchy jsou jiná rovina. Ono to není vždycky jednoduché, je tu plno tlaků a negativního vnímání nového úřadu. Jsem ale přesvědčený, že jeho vznik je pro rozvoj sportu naprosto stejné a opravdu mu pomůže.

Co jste říkal zpovídal bývalých špičkových sportovců, dálkové plavkyně Yvetty Hlaváčové a biatlonisty Gabriely Koukalové, které hovoří o ztraceném dětství, drilu, nelidských podmínkách či šikaně?

Velkou roli v tom hraje rozdíl mezi kolektivním a individuálním sportem. V tom druhém není prostor pro žádnou chybu. Plavání, biatlon nebo tenis jsou strašně náročné sporty, kdy malé detaily dělají rozdíl mezi průměrem a stupněm vítězů. Musíte být dlouhodobě na špičkové úrovni, aby se dostavil úspěch. V kolektivním sportu je velký tlak na místo v týmu, ale když v něm jste a nemáte zrovna svůj den, ode-

tréba něco budovat, nejdříve v hokejovém klubu, poté při rozvoji mládeže, na svazu. Pak jsem se posunul do pozice vládního zmocněnce pro sport a nakonec do čela Národní sportovní agentury. Sport je můj život a kdybych neměl svoji práci rád, nemohl bych to dělat. Ono to není vždycky jednoduché, je tu plno tlaků a negativního vnímání nového úřadu. Jsem ale přesvědčený, že jeho vznik je pro rozvoj sportu naprosto stejné a opravdu mu pomůže.

Co jste říkal zpovídal bývalých špičkových sportovců, dálkové plavkyně Yvetty Hlaváčové a biatlonisty Gabriely Koukalové, které hovoří o ztraceném dětství, drilu, nelidských podmínkách či šikaně?

Velkou roli v tom hraje rozdíl mezi kolektivním a individuálním sportem. V tom druhém není prostor pro žádnou chybu. Plavání, biatlon nebo tenis jsou strašně náročné sporty, kdy malé detaily dělají rozdíl mezi průměrem a stupněm vítězů. Musíte být dlouhodobě na špičkové úrovni, aby se dostavil úspěch. V kolektivním sportu je velký tlak na místo v týmu, ale když v něm jste a nemáte zrovna svůj den, ode-

hrají to za vás spoluhráči. Zápas můžete zachránit ostatní, tedy pokud zrovna nejste brankář. Zkušenosti zmíněných sportovců jsou určitě velmi osobní, z jejich pohledu to je asi hluboká pravda. Každodenní drina a posouvání fyzických hranic na maximum je psychicky velmi náročné. Možná i proto o profesionálech mluvíím nejméně a pořád zdůrazňuji důležitost masového amatérského sportování, potřebu přivést děti ke sportu. A nejde jen o pohyb, ale také formování jejich osobnosti. Všimněte si, že řada špičkových firem motivuje různými bonusy svoje zaměstnance k využívání posiloven, bazénů a podobně. Ne nadarmo se říká, že ve zdravém těle je zdravý duch.

Kvůli covidu se nekonala řada mezinárodních sportovních akcí, neproběhla olympiáda v Japonsku, mistrovství Evropy ve fotbale a světa v hokeji. Věříte, že olympijské hry se příští rok uskuteční? Jsem optimista a chci tomu věřit.

Mezinárodní olympijský výbor tento týden zařadil na hry v roce 2024 nové disciplíny jako breakdance, surfing, skateboarding a sportovní lezení. Z té poslední máme díky Adamu Ondrovovi asi všichni radost, ale co ty ostatní?

Systém je dobře nastaven, vedle základních sportovních disciplín se tam přidávají na nějaký časový úsek i ty neolympijské. Je to zajímavá motivační složka pro menší nebo nově vznikající disciplíny. Sport se vyvíjí, vždyť původní olympijská soutěž byla přetahování lanem, tak proč by to teď nemohl být breakdance?

Část zápasů Mistrovství světa v hokeji 2021 se měla odehrát v Bělorusku. Ozvala se ale řada hokejových svazů, že kvůli tamní politické situaci by k tomu nemělo dojít. Jaký na to máte názor?

Hovořil jsem o tom s prezidentem Českého hokejového svazu Tomášem Králem, který se jasně vyjádřil, že naši hokejisté se MS v Bělorusku nezúčastní. Za to jsem osobně rád, protože postup prezidenta Lukašenkha se

neslučuje s naším pojetím práva a demokracie. Určitě to je velké téma pro národní hokejové svazy a Mezinárodní federaci ledního hokeje.

Zameteme ovšem i před vlastním prahem, který už poněkolidké poskvrnil fotbaloví funkcionáři a rozhodčí. Může do kauzy Romana Berbera a cinknutých zápasů vstoupit Národní sportovní agentura například tím, že alespoň slovně podpoří fotbalovými reprezentanty, jako jsou Karel Poborský či Vladimír Šmicer?

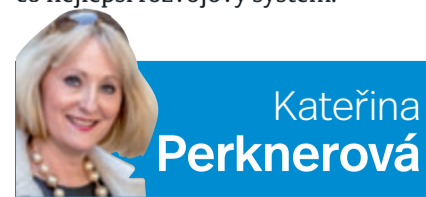
Je to nejdiskutovanější téma současnosti, protože fotbal je největší sportovní odvětví v České republice. Má 300 000 členů a tři tisíce klubů. To, co se v něm v posledních letech děje, nepřispívá k tomu, aby byl také nejúspěšnějším na mezinárodním poli, byt reprezentace si nevede špatně. Personální problémy si musí vyřešit Fotbalová asociace a její volené spolkové orgány. Do toho stát zasahovat nemůže. Rozhodně si ale pohlídneme dotace, které tam posíláme. Detailně budeme kontrolovat, zda peníze doputovaly tam, kam podle žádosti měly. A budeme se bavit i o účinnosti systému podpory mládeže. Do personálních otázek ve vedení fotbalu mluvit nemůžu, ale nežiji na jiné planetě. Vidím spoustu bývalých skvělých fotbalistů, kteří začínají být úspěšní i v manažerských funkcích. Jenom na jméno se to ovšem neutáhne, musí za tím být každodenní práce i komunikace s velkými kluby, kterých se to také dotýká. Fotbal je na každé vesnici a zároveň je to jediný sport, který může vydělat velké peníze účastí v mezinárodních klubových soutěžích a prodejem hráčů, které jsme doma vychovali. Fotbal má velký vliv i na společenskou atmosféru, a proto udělám maximum, abych v rámci svých pravomocí pomohl vybudovat co nejlepší rozvojový systém.

Kvůli covidu se nekonala řada mezinárodních sportovních akcí, neproběhla olympiáda v Japonsku, mistrovství Evropy ve fotbale a světa v hokeji. Věříte, že olympijské hry se příští rok uskuteční? Jsem optimista a chci tomu věřit.

Mezinárodní olympijský výbor tento týden zařadil na hry v roce 2024 nové disciplíny jako breakdance, surfing, skateboarding a sportovní lezení. Z té poslední máme díky Adamu Ondrovovi asi všichni radost, ale co ty ostatní?

Část zápasů Mistrovství světa v hokeji 2021 se měla odehrát v Bělorusku. Ozvala se ale řada hokejových svazů, že kvůli tamní politické situaci by k tomu nemělo dojít. Jaký na to máte názor?

Hovořil jsem o tom s prezidentem Českého hokejového svazu Tomášem Králem, který se jasně vyjádřil, že naši hokejisté se MS v Bělorusku nezúčastní. Za to jsem osobně rád, protože postup prezidenta Lukašenkha se

redaktorka centrální redakce Deníku